

عنوان مقاله:

ارزیابی خودهمبستگی فضایی بارش ایران

محل انتشار:

فصلنامه جغرافیا و برنامه ریزی، دوره 24، شماره 74 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

مهدی اسدی - دانش آموخته دکترای اقلیم شناسی دانشگاه حکیم سبزواری (نویسنده مسئول)

علی محمد خورشید دوست - استاد گروه آب و هواشناسی، دانشکده برنامه ریزی و علوم محیطی، دانشگاه تبریز

عباسعلی داداشی رودباری - دانش آموخته دکترای اقلیم شناسی دانشگاه حکیم سبزواری (نویسنده مسئول)

خلاصه مقاله:

به منظور دستیابی به تغییرات فصلی بارش از روش‌های نوین آمار فضایی مانند خودهمبستگی فضایی موران جهانی، تابع K رایپلی، شاخص انسلین محلی موران، و لکه‌های داغ با استفاده از قابلیت‌های نرم‌افزارهای بهره‌گرفته شد. نتایج حاصل از این مطالعه نشان داد که تغییرات بارش در ایران دارای الگوی خوشه‌ای بالا می‌باشد. در این بین بر اساس شاخص محلی موران و لکه‌های داغ، بارش در کرانه‌های ساحلی دریای خزر و بخش‌های غرب و جنوب‌غرب کشور (عمدتاً زاگرس) دارای خودهمبستگی فضایی مثبت و بخش‌هایی از نواحی مرکزی و همچنین بخش‌هایی از جنوب شرق کشور و نواحی مرکزی دارای خودهمبستگی فضایی منفی بوده است. در سایر مناطق کشور (کمتر از یک چهارم مساحت کل کشور) بارش هیچ‌گونه الگوی معناداری یا خودهمبستگی فضایی نداشته است. برون‌دادهای آماره‌های مورد مطالعه بیانگر این امر بوده است الگوهای پربارش در مناطق جنوبی در حال عقب نشینی بوده و تنها به کانون‌های عمده در زاگرس و کرانه‌های دریای خزر در حال محدود شدن می‌باشد.

کلمات کلیدی:

بارش، خودهمبستگی فضایی، موران محلی و جهانی، لکه‌های داغ، ایران

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1145975>

